

Sygn. akt III Ca 1038/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek (spr.)

Sędzia SO Barbara Braziewicz

SR (del.) Ewa Buczek – Fidyka

Protokolant Marzena Makoś

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2015 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy G.

przeciwko B. M. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 1 kwietnia 2015 r., sygn. akt I C 389/15

oddala apelację.

SSR (del.) Ewa Buczek - Fidyka SSO Leszek Dąbek SSO Barbara Braziewicz

Sygn. akt III Ca 1038/15

UZASADNIENIE

Powódka Gmina G. żądała zasądzenia na jej rzecz solidarnie od pozwanych A. O., G. O., D. O. i B. M. (1) kwot: **9.925,12zł** z ustawowymi odsetkami od dnia 1 01 2013r. i **1.592.85zł** oraz zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie twierdziła, że pozwani bez tytułu prawnego zajmowali lokal mieszkalny położony w G. przy ul. (...) i nie opłacali opłat

za korzystanie z niego. Na dzień 31 12 2012r. zaległość z tego tytułu wynosiła 9.925,12zł i od tej kwoty należą się powódce również skapitalizowane odsetki ustawowe w wysokości 1.592.85zł.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Gliwicach w dniu 14 02 2014r. sporządził nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym polecił pozwanym zapłacić powódce dochodzone należności.

Pozwana B. M. (1) wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty,

w którym żądała oddalenia powództwa oraz wnosiła o przywrócenie jej terminu

do wniesienia sprzeciwu

W sprzeciwie podnosiła, że od 15 10 2009r. nie mieszka w spornym lokalu i nie odebrała skierowanej do niej przesyłki pocztowej zawierającej odpis nakazu zapłaty.

Sąd Rejonowy w Gliwicach w postanowieniu z dnia 6 02 2015r. odrzucił wniosek pozwanej o przywrócenie jej terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty a następnie po merytorycznym rozpoznaniu sprawy w wyroku z dnia 1 04 2014r. oddalił powództwo.

W ustalonym stanie faktycznym między innymi ustalił, że dochodzona należność dotyczy okresu od 1 05 2010r. do 31 12 2012r. oraz że pozwana B. M. (1) wyprowadziła się ze spornego lokalu w październiku 2009r. Następnie w motywach orzeczenia przywołał regulację art. 18 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 21 06 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego oraz wskazał, że „podstawą obciążenia przewidzianym w nim odszkodowaniem jest okoliczność zajmowania lokalu a nie zameldowanie w lokalu” i wobec nie zamieszkiwania przez pozwaną w tym lokalu w spornym okresie czasu uznał powództwo za bezzasadne.

Orzeczenie zaskarżyła **powódka Gmina G.**, która wnosiła o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa i zasądzenie na jej rzecz od pozwanej zwrotu kosztów procesu, bądź jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Zarzuciła, że przy konstruowaniu podstawy faktycznej naruszono regulację art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. przez zaniechanie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i wykroczenia poza swobodną jego ocenę i w rezultacie błędną ocenę zebranego materiału dowodowego, które to uchybienia miały istotny wpływ na rozstrzygnięcie sporu, w szczególności pominięcia dowodów przemawiających za uznaniem faktu zamieszkiwania pozwanej w mieszkaniu przy ulicy (...) w spornym okresie.

Zarzucała także że popełniono wskazane w apelacji błędy w ustaleniach faktycznych oraz że naruszono prawo materialne, regulację art. 18 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 21 06 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego poprzez jego błędną wykładnię i w jej wyniku wadliwe przyjęcie, że nie zaistniała podstawa do uznania pozwanej za samoistnego posiadacza lokalu w złej wierze oraz że nie zachodzi podstawa do obciążenia pozwanej należnościami z tytułu bezumownego korzystania z lokalu.

Wnosiła również „o rozpoznanie postanowienia Sądu I instancji w zakresie przywrócenia powódce terminu w wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego przez Referendarza Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gliwicach z dnia 14 02 2014r.,

a to z uwagi na fakt, iż – mając na uwadze stały kontakt pozwanej z pozostałymi pozwanymi – miała ona świadomość istniejącego nakazu zapłaty w chwili uznania za skuteczne doręczony odpis nakazu zapłaty, zatem wniosek należało uznać za spóźniony

i bezzasadny”.

Pozwana B. M. (2) wnosiła o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje :

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował roszczenia powódki przyjmując że mają one źródło w regulacji art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 06 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. nr 71, poz. 733, z późniejszymi zmianami) oraz regulacji art. 481 k.c., a następnie prawidłowo rozpoznał sprawę.

Skarżąca wnosząc w apelacji „o rozpoznanie postanowienia Sądu I instancji

w zakresie przywrócenia powódce terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty” w istocie kwestionuje decyzje Sądu o nadaniu biegu sprzeciwowi pozwanej i o utracie w tej części przez nakaz zapłaty mocy.

Wysłana do pozwanej na adres spornego lokalu przesyłka pocztowa zawierająca nakaz zapłaty nie została jednak przez nią odebrana (była ona dwukrotnie awizowana).

W tym czasie pozwana nie mieszkała już pod tym adresem –w kontekście twierdzeń apelacji jest to bezsporne pomiędzy stronami - w konsekwencji czego nie zostały zrealizowane przewidziane w art. 139 § 1 k.p.c. przesłanki doręczenia pozwanej nakazu zapłaty i tym samym nie rozpoczął również bieć przewidziany w art. 502 § 1 k.p.c. termin do wniesienia przez nią sprzeciwu.

W toku postępowania nie wykazano, iż kiedy pozwana faktycznie dowiedziała się o sporządzeniu przeciwko niej nakazu zapłaty.

W szczególności nie można tego ustalić w drodze domniemania faktycznego (art. 231 k.p.c.) tylko na podstawie faktu utrzymywania przez nią kontaktu z członkami rodziny mieszkającymi w spornym lokalu, gdyż z materiału sprawy nie wynika,

żeby - w stosunkowo krótkim okresie pomiędzy po wysłaniu do niej przesyłki pocztowej zawierającej odpis nakazu zapłaty a wniesieniem przez nią sprzeciwu - kontaktowała się ona z członkami jej rodziny mieszkającymi w spornym lokalu i prowadziła z nimi na ten temat rozmowy.

Dlatego Sąd Rejonowy trafnie ocenił, że sprzeciw pozwanej B. M. (1) od nakazu zapłaty z dnia 14 02 2014r. został wniesiony w przewidzianym prawem terminie, a następnie nadał mu prawidłowy bieg i stosownie do regulacji art. 505 § 1 k.p.c. merytorycznie rozpoznał sprawę.

Powódka wnosząc pozew oparła go w zasadzie jedynie na twierdzeniach,

iż pozwani zamieszkują w spornym lokalu bez tytułu prawnego oraz że nie zapłacili jej dochodzonych należności.

Stosownie do regulacji art. 321 § 1 k.p.c. tak skonstruowana podstawa faktyczna powództwa wiąże sąd przy rozpoznaniu sprawy i wyznacza jego kognicję.

W pozwie jak również w toku postępowania powódka nie zgłosiła żadnych twierdzeń dotyczących jej legitymacji do żądania od pozwanych zapłaty dochodzonych należności, w szczególności nie twierdziła, że jest jego właścicielem.

Dlatego w materiale sprawy brak jest podstaw do uznania za bezsporną pomiędzy stronami okoliczność posiada przez powódkę prawa własności lokalu

(w świetle regulacji art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c. okoliczność ta - co do zasady - jako nie przywołana przez powódkę nie może zostać uznana za bezsporną),

więcej czyniąc to Sąd przekroczyłby zakres swej kognicji wyznaczonej wskazaną powyżej regulacją art. 321 § 1 k.p.c.

W następstwie tego w materiale sprawy brak jest podstaw do ustalenia,

że powódka jest właścicielem spornego lokalu oraz jakichkolwiek innych okoliczności wskazujących na istnienie po jej stronie legitymacji czynnej do żądania od pozwanej zapłaty dochodzonych należności, co już tylko z tego powodu czyniło powództwo bezzasadnym (ze względu na nie wykazanie przez skarżącą jej legitymacji czynnej).

Pomimo częściowo odmiennego uzasadnienia ostatecznie znajduje to prawidłowego odzwierciedlenia w zaskarżonym wyroku, wobec czego apelacja pozwanej jest bezzasadna w rozumieniu regulacji art. 385 k.p.c., co z mocy tej regulacji prowadziło

do jej oddalenia.

Niezależnie od tego Sąd odwoławczy przyjmuje za własne ustalenia Sądu Rejonowego dotyczące zagadnienia zamieszkiwania przez pozwaną w przedmiotowym lokalu w spornym okresie i podziela oraz przyjmuje za własną zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocenę, że powódka nie wykazała, iż pozwana w spornym okresie mieszkała w przedmiotowym lokalu (orzecz. SN z dn. 26 04 1935r. III C 473/34, ZB. Urz. 1935r. nr 12, poz. 496).

Reasumując zaskarżony wyrok odpowiada prawu i dlatego apelację powódki jako bezzasadną oddalono w oparciu o regulację art. 385 k.p.c.

SSR (del.) Ewa Buczek - Fidyka SSO Leszek Dąbek SSO Barbara Braziewicz